

Sygn. akt IX Ka 623/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Artur Polut

Sędziowie: SSO Andrzej Ślusarczyk

SSO Marcin Chałoński (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Iwona Stefańska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Andrzeja Hojnowskiego

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2015 roku

sprawy P. P.

oskarżonego o przestępstwo z art. 158 § 1 kk, art. 193 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Busku Zdroju

z dnia 16 lutego 2015 roku sygn. akt II K 794/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:

1. z opisu czynu przypisanego oskarżonemu P. P. w punkcie VIII wyroku eliminuje sformułowania dotyczące dopuszczenia się przestępstwa w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 kk;
2. orzeczoną za przypisany oskarżonemu P. P. w punkcie VIII wyroku czyn karę pozbawienia wolności łagodzi do 6 (sześciu) miesięcy;
3. zasądza od oskarżonego P. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty za obie instancje;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego P. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem wydatków w postępowaniu odwoławczym.

IX K a 623/15

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Busku - Zdroju oskarżyła P. P. o to, że w dniu 13 października 2013 roku w B. w województwie (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. C. i P. F. wziął udział w pobiciu K. W., po uprzednim wdarciu się do mieszkania, w którym przebywał, w ten sposób, że zadawali mu ciosy po całym ciele, w szczególności po głowie - przez co z uwagi na siłę i umiejscowienie uderzeń został on narażony na bezpośrednie niebezpieczeństwo doznania uszkodzeń ciała określonych w art. 157 § 1 k.k., zaś w wyniku pobicia spowodowali u niego uszkodzenia ciała w postaci

podbiegnięcia krwawego w okolicy łuku brwiowego lewego i otarcia naskórka w tej okolicy - skutkujące naruszeniem jego nietykalności cielesnej, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary za umyślne przestępstwo podobne będąc uprzednio karany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Dąbrowie Tarnowskiej z dnia 3 kwietnia 2009 roku w sprawie sygn. akt II K 109/09 na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbywał w systemie dozoru elektronicznego w okresie od 8 lutego 2011 roku do 5 lutego 2012 roku, to jest o przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. i art. 193 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 16 lutego 2015 roku w sprawie sygnatura akt II K 794/13 Sąd Rejonowy w Busku - Zdroju uznał oskarżonego P. P. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu i opisanego w punkcie III aktu oskarżenia z tym, iż ustalił, że czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Dąbrowie Tarnowskiej z dnia 6 listopada 2008 roku w sprawie sygn. akt V K 491/08 za umyślne przestępstwo podobne z art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 57a § 1 k.k., które to skazanie zostało następnie objęte węzłem kary łącznej w wyroku łącznym z dnia 3 kwietnia 2009 roku Sądu Rejonowego w Dąbrowie Tarnowskiej w sprawie sygn. akt II K 109/09, którą to karę odbywał w warunkach dozoru elektronicznego w okresie od dnia 10 lutego 2011 roku do 5 lutego 2012 roku i czyn ten zakwalifikował jako występki z art. 158 § 1 k.k. i art. 193 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz za ten czyn na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Nadto na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec P. P. kary pozbawienia wolności zaliczył mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w przedmiotowej sprawie w dniach 13 oraz 14 października 2013 roku.

Z kolei na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od P. P. na rzecz pokrzywdzonego K. W. kwotę 1 000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Wreszcie zasądził od P. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 270 złotych tytułem częściowych kosztów sądowych, zaś na podstawie art. 624 § 1 k.k. zwolnił oskarżonego w pozostałym zakresie od tych kosztów.

Apelację od tego wyroku na podstawie art. 444 k.p.k. wywiódł obrońca oskarżonego zaskarżając rozstrzygnięcie w części dotyczącej kary na korzyść P. P. i w oparciu o treść art. 438 pkt. 4 k.p.k. wyrokowi zarzucił rażąca niewspółmierność - surowość kary orzeczonej wobec oskarżonego polegającą na przyjęciu okoliczności mającej wpływ na wymiar kary nieadekwatnej do zastosowanej w wyroku kwalifikacji prawnej czynu przy równoczesnym pominięciu okoliczności łagodzących po stronie oskarżonego.

W oparciu o tak sformułowany zarzut obrońca oskarżonego wniósł o zmianę wyroku w zakresie wymiaru kary przez orzeczenie jej wobec oskarżonego z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie jest zasadna, aczkolwiek okazała się skuteczna bo doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku, jednakże nie w tym kierunku, w jakim domagała się obrońca P. P..

Przede wszystkim Sąd Rejonowy w Busku - Zdroju w sposób prawidłowy przeprowadził przewód sądowy, zebrał w jego toku kompletny materiał dowodowy, jaki następnie poddał wszechstronnej, gruntownej analizie zgodnie z przepisami prawa, zasadami logicznego rozumowania i doświadczeniem życiowym, wydane zaś na jej podstawie rozstrzygnięcie w sposób prawidłowo uzasadnił zgodnie z wymogami art. 424 § 1 k.p.k.

Przede wszystkim Sąd Odwoławczy w całości podziela analizę z jednej strony zgodnych, wzajemnie się uzupełniających zeznań świadków L. S., K. W. i M. M., a z drugiej strony wyjaśnień przyznającego się do winy oskarżonego P. P., dlatego też za prawidłowe uznać należy orzeczenie Sądu I instancji w zakresie przyjęcia winy oskarżonego oraz kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu z jednym wyjątkiem, o jakim szerzej za chwilę.

Natomiast nie można zgodzić się z zarzutami skarżącego, iż wyrok Sądu Rejonowego w zakresie kary wymierzonej P. P. jest niezasadny, gdyż kara pozbawienia wolności wymierzona wymienionemu razi swoją surowością. Rację ma

częściowo apelujący obrońca oskarżonego twierdząc, że Sąd nie przyjął (nie wpisał) w kwalifikacji prawnej czynu, za winnego jakiego uznano P. P., normy art. 64 § 1 k.k., jednakże myli się już w zakresie zarzutu, iż tylko dlatego wymierzono mu karę pozbawienia wolności w wysokości jak w zaskarżonym orzeczeniu, bo przyjęto działanie P. P. w warunkach recydywy.

Sąd Odwoławczy również dostrzega, iż Sąd Rejonowy w Busku - Zdroju nie zawarł w kwalifikacji prawnej przypisanego P. P. występku art. 64 § 1 k.k. przyjmując, że działanie jego wyczerpywało znamiona czynu z art. 158 § 1 k.k. i art. 193 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a nie jak winien zakwalifikować - art. 158 § 1 k.k. i art. 193 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. Nie mniej jednak w opisie przypisanego przestępstwa Sąd I instancji prawidłowo przedstawił dlaczego zachowanie P. P. wyczerpywało również działanie w warunkach powrotu do przestępstwa. W rzeczywistości przecież oskarżony działał w warunkach recydywy, ale przepis art. 64 § 1 k.k. bezwzględnie powinien znaleźć się nie tylko w prawidłowym opisie czynu jako całości, ale również w kwalifikacji prawnej czynu, natomiast co wprost wynika z zaskarżonego wyroku nie znalazł się.

Nie ma jednak racji obrońca co do tego, iż działanie w recydywie to jedyna okoliczność uzasadniająca po pierwsze wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym, a po drugie w rozmiarze 8 miesięcy, a nie łagodniejszym. Z uzasadnienia wyroku wynika jednoznacznie, iż nie tylko recydywą kierował się Sąd metiti, ale brał pod uwagę w ogólnie karalność P. P., w szczególności dopuszczenie się po raz czwarty przestępstwa pomimo młodego wieku, co słusznie upoważniało Sąd do zajęcia stanowiska, że P. P. jest zdemoralizowanym, wysoce niepoprawnym przestępcą, nie wyciągającym żadnych wniosków z kolejnych wyroków skazujących, a co ostatecznie za tym idzie nie rokującym pozytywnie na przyszłość. To legło u podłoża rozstrzygnięcia nie zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Sąd II instancji w całej rozciągłości identyfikuje się z rozumowaniem Sądu Rejonowego uznając je za własne.

Dlatego też próby przekonywania w skardze apelacyjnej podejmowane przez obrońcę oskarżonego, że wymierzono P. P. rażąco surową karę, podczas gdy zasługuje on na warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności znacznie złagodzonej, nie przekonują i są tylko pustą, nic do sprawy nie wnoszącą, polemiką z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego.

Jeszcze raz odnosząc się do oczywistego argumentu apelacji, że w kwalifikacji prawnej czynu Sąd I instancji nie zamieścił przepisu art. 64 § 1 k.k., o tyle rację ma skarżący, że nie można potraktować tego jako oczywistą omyłkę pisarską. W ocenie Sądu Odwoławczego w grę wchodzić może teoretycznie przepis art. 455 k.p.k. traktujący, iż Sąd II instancji nie zmieniając ustaleń faktycznych poprawia błędną kwalifikację prawną niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

W sprawie niniejszej przepis ten nie może mieć jednak zastosowania z uwagi na zdanie drugie przywołanego przepisu, w myśl którego poprawienie kwalifikacji prawnej na niekorzyść oskarżonego może nastąpić tylko wtedy, gdy wniesiono środek odwoławczy na jego niekorzyść. W sprawie niniejszej uzupełnienie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego P. P. o przepis art. 64 § 1 k.k. byłoby poprawieniem kwalifikacji prawnej ewidentnie na niekorzyść oskarżonego, tymczasem wyrok nie został zaskarżony przez prokuratora na niekorzyść.

Konsekwencją powyższego było więc utrzymanie kwalifikacji prawnej czynu P. P. jako czynu z art. 158 § 1 k.k. i art. 193 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., bez recydywy z art. 64 § 1 k.k., jednakże Sąd II instancji musiał w tym wypadku z opisu czynu przypisanego oskarżonemu wyeliminować wszelkie stwierdzenia o popełnieniu czynu w warunkach recydywy.

Skoro tak oczywistą tego konsekwencją było nieco złagodzenie kary pozbawienia wolności, odpadł bowiem jeden z elementów wpływających jako obciążający na wymiar kary pozbawienia wolności. Kara ta w rozmiarze 6 miesięcy, do jakiego sankcję złagodzone, właściwie spełni swoje funkcje represyjne i prewencyjne i będzie adekwatna do winy oraz społecznej szkodliwości zachowania przestępczego P. P..

Biorąc zatem pod uwagę powyższe rozważania Sąd Odwoławczy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 456 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 k.p.k. i art. 10 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.)

SSO Andrzej Ślusarczyk SSO Artur Polut SSO Marcin Chałoński